

Sygn. Akt XVII AmE 308/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. S. (1)**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania J. S. (1) od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 czerwca 2018 roku, Nr (...)

1. oddała odwołanie,

2. zasądza od J. S. (1) na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 308/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 15 czerwca 2018 r., Nr (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2, 3 i 6, w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755 z późn. zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Panu J. S. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. S. (2) z siedzibą w miejscowości J., w związku z ujawnieniem, w prowadzonej przez niego koncesjonowanej działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi nieprawidłowości, polegających na naruszeniu warunków udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi (decyzja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 lipca 2012 r. nr (...) z późn. zm. zm.) poprzez prowadzenie tej działalności na stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości G. (...), niezgodnie z przepisami ustawy z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach (Dz. U. z 2018 r. poz. 376 z późn. zm.), tj. poprzez eksploatowanie posadowionego na ww. stacji odmierzacza paliw o numerze fabrycznym (...) niepoddanego aktualnej kontroli metrologicznej (brak świadectwa legalizacji), co wypełnia dyspozycję art. 56 ust 1 pkt 12 ww. ustawy (naruszenie warunków koncesji), orzekł że:

1. Pan J. S. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. S. (2) z siedzibą w miejscowości J. naruszył warunek 2.2.1. udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 lipca 2012 r. nr (...) z późn. zm.,

koncesji na obrót paliwami ciekłymi, poprzez prowadzenie koncesjonowanej działalności gospodarczej na stacji paliw w miejscowości G. (...), niezgodnie z przepisami ustawy z dnia 11 maja 2001 r. – Prawo o miarach, co przejawiało się eksploataowaniem posadowionego na ww. stacji odmierzacza paliw ciekłych bez poddania go prawnej kontroli metrologicznej (brak świadectw legalizacji),

2. za działanie opisane w pkt 1 wymierzył Panu J. S. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. S. (2) z siedzibą w miejscowości J., karę pieniężną w wysokości (...) zł.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył J. S. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. S. (2) z siedzibą w miejscowości J. zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 56 ust. 1 pkt. 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, przez przyjęcie, że odwołujący się naruszył warunki 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 30 lipca 2012 r. poprzez używanie odmierzacza paliw ciekłych o nr fabrycznym (...) bez poddania go prawnej kontroli metrologicznej (brak świadectwa legalizacji),

2. art. 56 ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne poprzez nieuwzględnienie stopnia szkodliwości czynu oraz dotychczasowego zachowania odwołującego i jego możliwości finansowych przy wymiarze kary, co doprowadziło zdaniem odwołującego do wymierzenia kary zbyt wygórowanej,

3. art. 56 ust. 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż przepis ten nie znajduje zastosowania w przedmiotowym stanie faktycznym, pomimo stwierdzenia znikomej szkodliwości czynu, użytkowanie odmierzacza paliw bez legalizacji w krótkim czasie (4 miesiące) oraz postawy odwołującego się, który bezwzględnie zastosował się pokontrolnych poleceń, co w konsekwencji winno skutkować odstąpieniem od wymierzenia kary.

Wskazując na powyższe odwołujący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji,

2. ewentualnie zmianę zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od wymierzenia kary.

Odwołujący wskazał w uzasadnieniu odwołania, że pozwany ustalił, iż doszło do naruszenia pkt 2.2.1. koncesji, jaką otrzymał odwołujący się na obrót paliwami ciekłymi, co uzasadniało nałożenie na odwołującego się kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne. Zdaniem powoda powyższe nie oznacza jednak, że nie istnieje możliwość ograniczenia lub wyłączenia przedmiotowej odpowiedzialności. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego powód podkreślił, że w przypadku nakładania przez organ kary pieniężnej, wymierzania jej wysokości oraz oceny możliwości odstąpienia od jej wymierzenia, istotną rolę odgrywają czynniki o charakterze subiektywnym, odtwarzane w oparciu o analizę całokształtu zachowania karanego przedsiębiorcy, jego motywacji, kontekstu zarzucanego mu naruszenia, czy chociażby wpływu przedsiębiorstwa na uchybienie obowiązujących norm. Powód wskazał, iż jak podał Sąd Najwyższy, ukształtowała się zatem linia orzecznicza, zgodnie z którą przyjęto, że przedsiębiorstwo energetyczne może uniknąć kary, gdy wykaze, że obiektywne okoliczności danej sprawy uniemożliwiają mu przypisanie odpowiedzialności za naruszenia przepisów ustawy z uwagi na podjęte przez to przedsiębiorstwo działania o charakterze ostrożnościowo-prewencyjnym. Naruszenie odwołującego się należało zatem przeanalizować przez pryzmat art. 56 ust.6 powołanej ustawy, uwzględniając stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Powód nadmienił, że okres pozostawiania odmierzacza bez ważnej legalizacji wynosił zaledwie, niespełna 4 miesiące. Było to pierwsze naruszenie uzyskanej koncesji przez J. S. (1). W momencie uzyskania wiadomości o powyższym uchybieniu odwołujący się podjął natychmiastowe kroki celem wyeliminowania stwierdzonego naruszenia, współdziałał z organami kontroli

i - jak zostało to określone w zaskarżonej decyzji - „bezwzględnie zastosował się do polecenia (...) Urzędu Miar zawartego w protokole kontroli z dnia 20 marca 2017 r.” Ponadto urządzenie pozbawione ważnego świadectwa działało prawidłowo, a stwierdzone uchybienie nie wiązało się z nieprawidłowym działaniem odmierzacza, a jedynie brakiem formalnym związanym z legalizacją urządzenia.

Powód podniósł również, że biorąc zatem pod uwagę wąski zakres działalności gospodarczej odwołującego się w zakresie obrotu paliwami ciekłymi trudno przyjąć, że udział jego jest znaczny. W tej sytuacji przyjąć należy, iż szkoda spowodowana prowadzeniem działalności bez ważnej legalizacji jednego urządzenia w okresie niespełna 4 miesięcy była znikoma. W związku z tym, w niniejszej sprawie zachodzą wskazane w art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne przesłanki uzasadniające odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej.

Biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy, w ocenie odwołującego się organ powinien odstąpić od wymierzenia kary, ewentualnie nałożona kara pieniężna powinna być znacznie zmniejszona, gdyż jej wysokość nie jest adekwatna do stopnia naruszenia prawa.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,
2. zasądzenie od Powoda na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 30 lipca 2012 r. nr (...) z późn. zm., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem URE”) udzielił Panu J. S. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. S. (2) z siedzibą w miejscowości J. koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 5 sierpnia 2012 do 5 sierpnia 2027 r., ustalając w niej szczególne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, w tym warunek 2.2.1., zgodnie z którym „Koncesjonariusz jest obowiązany do utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów, instalacji i urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska oraz do przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, w tym w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia”. / k. 4-14 akt adm./

W piśmie z dnia 21 marca 2017 r. Naczelnik (...) Urzędu Miar w B. poinformował Prezesa URE, iż „[...] urząd nasz w ramach sprawowania nadzoru nad wykonywaniem przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. Prawo o miarach [...] przeprowadził kontrolę podmiotu (...) J. S. (1), prowadzący działalność w zakresie sprzedaży m.in. paliw ciekłych i gazu w miejscowości G. (...). W trakcie kontroli stwierdzono nieprawidłowości polegające na tym, że użytkownik przyrządów pomiarowych, stosował odmierzacz paliw ciekłych typu EURO (...) o numerze fabrycznym (...) [...] poddany ocenie zgodności „CE” „M”, „14” 0866 bez ważnych dowodów prawnej kontroli metrologicznej (do legalizacji ponownej po raz pierwszy należało go zgłosić przed 30 listopada 2016 r.). Stwierdzenie powyższego faktu może nosić znamiona naruszenia warunków ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne. Poinformowano kontrolowanego, że bez ważnych dowodów prawnej kontroli metrologicznej nie należy stosować, ani przechowywać w stanie gotowości do użycia przyrządów zakwestionowanych podczas kontroli. /k. 15 -23 akt adm./

Prezes URE wszczął postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej, za naruszenie warunków udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi, o czym zawiadomił Przedsiębiorcę pismem z dnia 9 kwietnia 2018 r. W powyższym piśmie Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do przedstawienia m.in. wyjaśnień

dotyczących stwierdzonych w prowadzonej przez niego koncesjonowanej działalności gospodarczej nieprawidłowości w szczególności do wskazania przyczyn zaniechania w zakresie poddania legalizacji ponownej odmierzacza paliw ciekłych o numerze fabrycznym (...) (numer czujnika objętości (...)) zainstalowanego na eksploatowanej przez niego stacji paliw w miejscowości G. (...)/k. 1-2 akt adm./

W odpowiedzi na powyższe wezwanie Przedsiębiorca, w piśmie z dnia 23 kwietnia 2018 r. wskazał, że „[...] oświadczam, iż prawdą jest, że odmierzacza paliw ciekłych o numerze fabrycznym (...) był eksploatowany na prowadzonej przez mnie stacji paliw w miejscowości G. (...) w okresie od 1 grudnia 2016 r. do 26 marca 2017 r. bez ważnego świadectwa legalizacji. Powodem tego stanu rzeczy było przegapienie terminu zgłoszenia w/w odmierzacza do legalizacji.[...] Był to nowy odmierzacza, który posiadał legalizację fabryczną ważną przez 24 miesiące [...]. Długi okres fabrycznej legalizacji uspił moją czujność i zapomniałem o obowiązku zgłoszenia odmierzacza do legalizacji [...]. W związku z zaistniałą sytuacją wdrożyłem w firmie procedurę zapobiegającą powtórzeniu się podobnej sytuacji w przyszłości. Dlatego też uprzejmie proszę o umorzenie postępowania oraz odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej” /k. 25-38 akt adm./

Pismem z dnia 25 maja 2018 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie oraz o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w celu ewentualnego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań w terminie do dnia 8 czerwca 2018 r., informując jednocześnie, że niezapoznanie się z aktami sprawy zostanie uznane za rezygnację z możliwości wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego. Pismo powyższe doręczono Przedsiębiorcy w dniu 30 maja 2018 r. W wyznaczonym terminie, ani do dnia wydania niniejszej decyzji Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia w powyższym zakresie./k.73-74 akt adm./

Przedsiębiorca w roku podatkowym 2017 roku z tytułu prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej osiągnął przychód (...) zł /k.41 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów, w tym zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Powyższe oznacza, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do nałożenia na przedsiębiorcę przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej przy czym nie jest wymagane wykazanie zawinonego działania przedsiębiorcy. Z tego też względu niezasadnie twierdził powód, iż pozwany niezasadnie ocenił, iż zaszyły przesłanki do nałożenia na powoda kary pieniężnej. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma ponadto charakter obligatoryjny. Wskazuje on na odpowiedzialność za nieprzestrzeganie różnego rodzaju obowiązków koncesyjnych. Odpowiedzialność określona w przywołanym przepisie ma charakter obiektywny, ponieważ dla stwierdzenia naruszenia przez koncesjonariusza ciężących na nim obowiązków wystarczające jest ustalenie, że dany podmiot zachował się w sposób sprzeczny z wiążącym go nakazem lub zakazem. Odpowiedzialność ta jest niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy, czy też od stopnia jego winy w danym przypadku. Zarzucalność czynu związana jest bowiem z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest, że powód związany był obowiązkiem wynikającym z punktu 2.2.1. koncesji, zgodnie z którym: „Koncesjonariusz jest obowiązany do utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów, instalacji i urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności

objętej niniejszą koncesją, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska oraz do przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, w tym w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia".

Bezsporny był również fakt, że powód na stacji paliw położonej w miejscowości G. (...) w okresie od 1 grudnia 2016 r. do 26 marca 2017 r. prowadził sprzedaż benzyn silnikowych przy użyciu przeznaczanego do tego odmierzacza o numerze fabrycznym (...) (numer czujnika objętości (...)), który we wspomnianym okresie nie był poddany prawnej kontroli metrologicznej (brak stosownego świadectwa legalizacji).

W myśl art. 8 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 11 maja 2001r. – Prawo o miarach (Dz.U. z 2018r. poz. 376, z późn. zm.), przyrządy pomiarowe, które mogą być stosowane w obrocie są określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 6, podlegają prawnej kontroli meteorologicznej. Zgodnie natomiast z art. 8a ust. 1 ustawy o miarach przyrządy pomiarowe podlegające prawnej kontroli mogą być wprowadzone do obrotu i użytkowania oraz użytkowane tylko wówczas, jeżeli posiadają ważną decyzję zatwierdzenia typu lub ważną legalizację.

W nawiązaniu do powyższego wskazać należy, iż w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 marca 2018 r. (sygn. akt III SK 14/17, Lex Nr 2522946) Sąd Najwyższy dokonał analizy pojęcia "obowiązku wynikającego z koncesji". Sąd Najwyższy wskazał, że przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne uznaje za czyn podlegający karze pieniężnej zachowanie przedsiębiorstwa energetycznego polegające na nieprzestrzeganiu przez koncesjonariusza obowiązków wynikających z koncesji. Skoro zatem podstawę do nałożenia kary pieniężnej stanowi nieprzestrzeganie tylko takich obowiązków, które wynikają z koncesji, to decyzja o jej udzieleniu musi być autonomicznym źródłem przedmiotowych obowiązków. Nie można natomiast traktować jako wynikającego z koncesji obowiązku, którego bezpośrednim źródłem jest przepis obowiązującego prawa, określający dany obowiązek w sposób umożliwiający jego bezpośrednią realizację bez potrzeby dodatkowej konkretyzacji. Obowiązek taki nie wypływa bowiem z samej koncesji, lecz z przepisu ustawy lub aktu wykonawczego, odnoszącego się do działalności koncesjonowanej. Obowiązkiem wynikającym z koncesji w rozumieniu art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne może być obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, który konkretyzuje wobec indywidualnego koncesjonariusza wykonywanie przez niego działalności koncesjonowanej w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z obowiązujących w danej dziedzinie uregulowań. Sąd Najwyższy podkreślił jednak, że użyte w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne sformułowanie "wynikające z koncesji" nie może być rozumiane w ten sposób, że to koncesja jest samoistnym, wyłącznym i autonomicznym źródłem obowiązku prawnego koncesjonariusza. W demokratycznym państwie prawnym prawa i obowiązki osób są określone w drodze ustawy, a zatem to akty normatywne rangi ustawy mogą nakładać na osoby obowiązki prawne. Co więcej, niedopuszczalne jest kształtowanie praw i obowiązków osób w drodze decyzji niemającej właściwej ustawowej podstawy prawnej. Organy administracji publicznej w drodze decyzji administracyjnej jedynie konkretyzują obowiązki wynikające z ustawy, nie są natomiast upoważnione do nakładania na osoby obowiązków prawnych, które nie mają podstawy ustawowej. W rezultacie obowiązkiem wynikającym z koncesji jest obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, która konkretyzuje określony w ustawie obowiązek prawny wobec indywidualnego koncesjonariusza w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z przepisów prawa (tj. ustaw i wydanych na ich podstawie rozporządzeń).

Mając na względzie powyższe, po stronie powodowej jako koncesjonariusza pozostawało podjęcie odpowiednich starań prowadzących do użytkowania odmierzacza paliw poddanego prawnej kontroli, tj. posiadając ważną legalizację tego urządzenia. Tym samym przyjąć należało, iż obowiązek użytkowania przedmiotowego urządzenia w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami określającymi wymogi techniczne, w tym meteorologiczne, mające podstawę ustawową w postaci przepisów ustawy o miarach oraz powołanego rozporządzenia, wynikał wprost z treści przedmiotowej decyzji koncesyjnej.

W tym miejscu należy też wskazać, że powód jako podmiot profesjonalny, na podstawie udzielonej mu koncesji miał obowiązek jej wypełniania w sposób zgodny z prawem. Odnośnie działania profesjonalnego przez podmiot stanowi przepis art. 355 § 2 k.c., który wymaga od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu

ich zawodowego charakteru, staranności szczególnego rodzaju. Przedsiębiorca obowiązany jest, na jego podstawie, do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy na temat zasad prowadzenia działalności dotyczącej obrotu paliwami ciekłymi i związanymi z tym wiedzą w zakresie obowiązujących przepisów prawa. W istotę działalności gospodarczej wpisane jest bowiem posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone standardy wymagań. Powód powyższych kryteriów nie spełnił, nie organizując prowadzonej przez siebie działalności w sposób wykluczający możliwość użytkowania odmierzacza bez jego ważnej legalizacji. Wymóg zachowania przez tego rodzaju podmiot należytej staranności uzasadnia ponadto zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości, zdolności przewidywania, jak również znajomości obowiązujących przepisów prawa oraz konsekwencji wynikających z niego dla wykonywanej działalności gospodarczej. Ocena przedmiotowej staranności jest surowsza z uwagi na to, że w istotę działalności regulowanej wkomponowane jest wymaganie posiadania niezbędnej wiedzy specjalistycznej, obejmującej nie tylko czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone zwyczajowo standardy wymagań. Powód jako przedsiębiorca zobligowany jest zatem do wypełniania obowiązków, wynikających z obowiązujących przepisów prawa oraz udzielonej mu koncesji, powinien być również świadomy następstw, jakie wiążą się z uchybieniem tym obowiązkom.

W niniejszej sprawie strona powodowa nie zdołała wykazać, iż zaistniały przesłanki do zmniejszenia nałożonej kary. Z treści zaskarżonej decyzji wynika bowiem, iż pozwany przy wymiarze kary uwzględnił wszystkie przesłanki, o których mowa w treści cytowanego wyżej art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne.

Zgodnie z treścią 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1-38, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zgodnie natomiast z ust. 6 ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Jeśli chodzi o miarkowanie kary, stwierdzić należy że strona powodowa nie wykazała żadnych przesłanek, które wskazywałyby, że należy zmienić karę pieniężną, poprzez niewskazanie żadnych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na jej zmniejszenie. Całkowity przychód powoda osiągnięty w roku podatkowym 2017 z tytułu koncesjonowanej działalności gospodarczej wyniósł (...) zł. W przypadku powoda, biorąc pod uwagę 4 miesięczny okres opóźnienia w prowadzeniu koncesjonowanej działalności, zgodnie z warunkami koncesji Prezes URE nałożył za to przewinienie karę pieniężną w kwocie (...) zł, co stanowi (...) % przychodu osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2017 roku. Reasumując, nałożona na powoda kara pieniężna nie przekraczała 15 % przychodu powoda osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2017 roku. Wymierzona kara pieniężna mieści się zatem w dolnych granicach maksymalnego wymiaru kary.

Jeśli chodzi natomiast o analizę zaskarżonej decyzji i analizę przesłanek, które były wzięte pod uwagę, to wskazać należy że zostały one wskazane prawidłowo i zaskarżona decyzja stanowi zindywidualizowany akt administracyjny w nawiązaniu do wszystkich okoliczności, które powinny być wzięte pod uwagę, jeżeli chodzi o dyrektywy wymiaru kary. Pozwany ustalając wysokość kary w sposób prawidłowy uwzględnił stopień szkodliwości czynu, usunięcie stanu niezgodnego z prawem, wcześniejszą niekaralność powoda oraz możliwości finansowe Przedsiębiorcy.

Wbrew twierdzeniom strony powodowej, wzięto pod uwagę dotychczasowe zachowanie powoda, jednakże stopień szkodliwości zaniedbań, których dopuścił się powód był wyższy niż znikomy. Sąd nie podzielił argumentacji ocennej powoda, iż okres naruszenia trwał „zaledwie” 4 miesiące. Powyższe mogło bowiem przez cały ten okres doprowadzić do nieprawidłowego prowadzenia działalności koncesjonowanej w powyższym okresie, a w konsekwencji narazić na negatywne i nieodwracalne, w tym ekonomiczne, skutki względem konsumenta. Powód zatem zaniedbał wykonanie ciężących na nim obowiązków i tym samym naruszył miernik podwyższonej staranności, który ciąży na podmiotach profesjonalnych, o czy była mowa wyżej. Nieuzasadnione i niczym nie poparte było twierdzenie powoda, iż

przedmiotowe urządzenie, mimo, że zachodził brak formalny związany z legalizacją urządzenia, działało prawidłowo. Niezależnie bowiem od powyższego przekonania powoda dotyczącego okresu, w którym przedmiotowe urządzenie może działać bez zakłóceń, ustawodawca przewidział przedmiotowy obowiązek dokonywania ponownej legalizacji odmierzaczy paliw ciekłych, którego spełnienie należało do powoda jako koncesjonariusza.

Wskazać przy tym należy, iż zasadnie wskazał pozwany w treści decyzji, że uznanie szkodliwości czynu powoda w stopniu wyższym niż znikomy, uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kar na podstawie powołanego wyżej art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

W odniesieniu do wysokości nałożonej na powoda kary przyjąć zatem należało, wbrew twierdzeniom powoda, iż została ona ustalona w granicach swobodnego uznania administracyjnego. Wskazać tu należy, iż kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Powód w toku niniejszego postępowania nie wykazał, aby nałożona kara zachwiała jego płynność finansową. Wskazać przy tym należy, iż kara w nałożonej wysokości, relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia, będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości nałożonej decyzją z dnia 15 czerwca 2018 roku, będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Warszawie, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie stwierdzając brak podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Prezesowi URE, jako wygrywającemu przedmiotowy spór, złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska